

2014. július 1. – kedd

A zsoltárok könyve 71,20: Sok nyomorúságot és bajt láttattál velem, de újra megelevenítesz, még a föld mélyéből is újra fölhozol engem.

Igéből erőt és reménységet szeretnék meríteni, URam. Tudom, és köszönöm Neked azt, hogy nem volt életemben olyan sok és olyan nagy szenvedés, mint ahogyan sok embertársam életében, akik különbek nálam. A magam terhei alatt mégis sokszor úgy érzem, összeroskadok. Ilyenkor különösen hasznos, ha szolgálid bizonyágtételét olvasom, akik a legnagyobb nehézségek idején is meg voltak győződve afelől, hogy felhozod őket még a föld mélyéből is. Igéből gyakran olvasok azokról a csodákról, melyeket gyermekeid életében véghez vittél. A magam életében is be tudok számolni jó néhány tettetdről. Bocsáss meg, ha mindezek ellenére, újabb próbák terhe alatt hajlamos vagyok ismételten megrémülni, s kérdelem, vajon lehet-e még reménység a föld mélyében? Azért könyörgök ma, hogy győzz meg engem Lelkeddel arról, hogy újra megelevenítesz, újra cselekszel életemben. Köszönöm, hogy Rád bízhatom magam, s tudom már, bármit is engedsz megtörténni, azt javamra fordítod. Légy áldott, URam, mert nem feledkezel meg egyetlen gyermekedről sem, legyen áldott szent Neved, mert újra fölhozol engem.

2014. július 2. – szerda

Mózes első könyve 5,2: Férfivá és nővé teremtette, megáldotta, és embernek nevezte őket teremtésük napján.

Az ígét olvasva legtöbbször úgy maradt meg bennem, hogy itt elmondja az Írás azt, hogy Isten teremtett mindent, az emberi élet is az Ő alkotása, és kezdettől férfinak és asszonynak teremtett a Mindenható, így teljes az ember, mint férfi és nő együtt. De az ige nem csak a teremtésről beszél, hanem Istennek három cselekedete van leírva ebben a versben, s bizonyos, hogy egyiket sem kell elhagyni. Az élet Istentől van, Ő teremtett. Aztán az első, amit Isten tesz az emberrel az, hogy megáldja. Az ember életének első pillanatától Isten áldásának hordozója, az ÚR jóakarata kíséri életét. Harmadikként pedig elnevezi alkotását embernek Isten, s jól ismerjük azt, hogy aki elnevez valamit vagy valakit, a névadással kinyilvánítja tulajdonjogát is. Teremtésétől fogva az ember Isten alkotása, Istentől megáldott lény és Isten tulajdona. Mindhárom cselekedete Istennek érvényes úgy a férfirra, mint az asszonyra, a teremtés, áldás, Istenhez tartozásban nincs különbség. Megvidámítja napomat az a tudat, hogy Isten nem csak életet adott nekem, és minden embernek, hanem az Ő áldását hordozó, Hozzá tartozó gyermekei lehetünk, férfiak és asszonyok egyaránt. Isten áldottai, áldjátok az URat!

2014. július 3. – csütörtök

Ézsaiás próféta könyve 60,18: Híre sem lesz országodban többé erőszaknak, határaid között pusztulásnak, romlásnak. Isten szabadítását mondod falaidnak, és dicséretét városkapuidnak.

Békében élünk, de nem békeességben. Országunkban nincsenek fegyveres harcok, de a feszültség és a háborúk híre mindennapjaink már-már megszokott része. Katonákat küldünk háborús területekre, időnként hősi halottakról számolnak be a híradások, s valahogy nem a hőstett az, amire ilyenkor gondolunk, hanem a család gyásza, vesztesége. Háború ugyan nincs

az ország határain belül, de azért egyre erősebb és biztonságosabb zárat szerelünk fel, egyre körütekintőbben járunk késői órában az utcán, és ha nem szükséges, inkább ki sem megyünk sötétben. Erőszak, pusztítás, gonoszság nélkül nem telik el egyetlen nap sem, s már nem messze földön történő eseményekről szólnak a tudósítások, hanem környezetünkről, rólunk. Elképzelhetetlen számunkra, hogy milyen lehetett nagyszüleink élete, akiknek nem volt zár szerelve kapujukra, a házkulcsot pedig köztudottan mindenki a lábtörlő alá helyezte, ők is, s nyugodt lelkiismerettel mentek el naphosszat a mezőre, vagy gyalogosan egész napra a messzire levő vásárba. Ugyanígy elképzelhetetlen a mindenkori embernek az olyan élet, melyről az ige beszél, erőszak, pusztulás, romlás nélkül. Márpedig az ÚR ezt ígéri népének, mindenkori követőinek. Tudjuk, hogy ez a biztonság és békesség szívünkben már megvan Isten kegyelméből, de azt is, hogy környezetünkben, jelen világunkban ez még nem történt meg. Afelől nincs kétségünk, hogy az Ő ígérete beteljesedik, az erőszakmentes időt, életet elhozza az ÚR. Addig is érvényes, hogy az Ő akarata nélkül egyetlen hajszál nem esik le a fejünkről, sőt, minden üdvösségünket szolgálja.

2014. július 4. – péntek

Zakariás próféta könyve 6,15: Eljönnek azok is, akik távol laknak, és építik az Úr templomát.

Isten az ószövetségi népet azért választotta ki, hogy szeretetével, áldásaival halmozza el őket, a többi népek meglássák a zsidók életében Isten munkáját, megkínánják az ÚR közösséget, szövetségét. Izrael az istentiszteletével, az ÚR szolgálatával, egész életével egy hatalmas hívást kellett jelentsen minden nép felé. Sajnos, ez nagyon ritkán történt meg, sokkal gyakoribb volt az, hogy az ÚR segítségét, kegyelmét élvezve magukat felsőbbrendűeknek gondolták, mindenki mást pedig elvetettek. A próféta itt arról beszél, hogy eljönnek a távoliak építeni Isten templomát. Jézus is említi azt, hogy neki más juhái is vannak, azokat is összegyűjti. Nem volt ez egy könnyen elfogadható gondolat, hiszen az első templom idején sem léphetett be oda pogány, idegen. A közösség legszentebb helye a templom, oda csak zsidó férfiak mehetnek be, ők is pontos előírásokat teljesítve. Ma azt hirdetjük, hogy templomaink ajtaja mindenki előtt nyitva áll, és az ige üzenetéhez még közelebb van, ha azt mondjuk, hogy egyházi közösségeink befogadó közösségek, ott mindenkinek helye van. A mindenki alatt mégis leginkább a hozzánk közel állókat értjük, bizony sokszor nehéz lenne elképzelni azt, hogy azok, akik ma hitben, istenfélő életben távol vannak, egyszer velünk együtt fogják építeni Isten anyaszentegyházát. Jézus viszont az Isten terveitől még nagyon távol levő, egyébként külsőleg a zsidó közösséghez tartozó Simonnak így mondja: köszikla leszel. Munkálkodjon Istenünk a ma még Tőle távoliak szívében, mi pedig imádkozzunk, hogy Ő küldjön munkásokat, akikkel együtt építsük az Ő templomát, anyaszentegyházát.

2014. július 5. – szombat

János evangéliuma 4,24: Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.

Jézus Krisztus azokról beszél, aki imádják Istent, nekik mondja el, hogy miként kell imádni a Teremtőt. Benne van ebben a mondatban az is, hogy nem mindenki imádjá az URat. Van, akik

csak kér és vár Tőle, van, aki semmilyen viszonyban nincs Istennel. Akik viszont imádják, hálából mindazért, amit megismertek Istentől, láttak és tapasztaltak az Ő tetteiből, azok lélekben, igazságban tegyék ezt. Amikor imádatról, és ennek legismertebb formájáról, az imádságról beszélünk, gyakran a kevésbé fontos dolgokat elemezzük és vitatjuk hosszan. Mikor kell imádkozni, milyen testhelyzetben, mely elemek ne hiányozzanak könyörgéseinkből, milyen helyen legalkalmasabb az ima, és ezekhez hasonló kérdésekről szoktunk beszélni. Az ÚR Jézus a fontosabbat mondja el az imádatról, annak lényege pedig az, hogy lélekben történjen, igazságban való életből gyökerezzen. Emberekkel is előfordul az, hogy valami jót tesznek velünk, és nem találjuk a szavakat, s nincsenek olyan tettek, melyekkel megfelelően lehetne meghálálni a jótéteményt. Istennel még inkább úgy vagyunk, ha számba vesszük, mennyit jót tesz velünk, a nap minden pillanatában elkísér az Ő gondviselése áldása, érezzük, hogy szavaink szegényesek, tetteink említésre sem méltóak. Ha mégis, Jézus Krisztus tanítása szerint pár szóban hálát adunk, imádjuk Istent, ne legyen az felületes, képmutató, hanem legyen szívből-lélekből jövő, őszinte. Imádságunkat jelenti az is, ha igazságban járunk, élünk, azt az URat követjük, és Vele maradunk közösségben, Aki azt mondta, hogy *én vagyok az Igazság*. Taníts, URunk, imádkozni, taníts, Jézus Istent, a Te útmutatásod szerint imádni.

2014. július 6. – vasárnap

Az apostolok cselekedetei 17,25: Nem szorul emberi kéz szolgálatára, mintha hiányt szenvedne valamiből, hiszen ő ad mindenkinek életet, lehetetet és mindent.

Amikor régi idők vallásairól olvasunk, megértő mosollyal nyugtázzuk, hogy azokban a kevésbé fejlett időkben az emberek áldozatokat, ételmet vittek az istenszobroknak, hogy azokat táplálják, ezáltal megnyerve jóindulatukat. Az idők változtak, de a gondolat ma sincs távol ettől, ma nem viszünk ételt, vagy valamilyen tárgyi ajándékot Istennek, de sok embernek ma is az a felfogása, hogy Isten haragját kiengesztelni, vagy jóindulatát elnyerni csak valamilyen adománnyal lehet. Ezért bajban, betegség idején, vagy vizsgák előtt, bármilyen döntés, kezdés előtt, ha segítségre van szükségünk, Istenhez fordulunk, de előbb meggondoljuk, hogy üres kézzel csak ne álljunk Ő elé. Legalább két-három alkalommal igyekszik az ember eljutni templomba, próbál emlékezni egy-két imára, és igyekszik megfogalmazni, hogy vajon milyen jócselekedetet vihet végbe, amit Isten is meglásson, amiért majd figyeljen rá a Mindenható. Háláját is így szeretné kifejezni némely ember, ha felismeri az ÚR gondviselését, segítségét életében, első gondolata az, hogy mivel is lehetne megfizetni, megköszönni mindazt a jót, amit Isten cselekedett életében.

Minden Istenté, és mindenünk Tőle van, nincs mivel szolgáljon Neki a halandó ember. Nem mi adunk a magunk idejéből, javainkból, tulajdonunkból Istennek, hanem Ő adott mindent nekünk. Mégis Ő megengedi nekünk, hogy hálánk kifejezéséként neki szenteljünk valamennyit mindabból, amit Tőle kaptunk. Érdemes lenne megfontolni a diakonisszák régi jelszavát, akik az embereknek szolgálva vallották: jutalmam, hogy adhatok. Isten felé még inkább igaz, nagy kiváltság és jutalom, ha Neki adhatunk, önként, szívesen, hálás lélekkel.

2014. július 7. – hétfő

Mikeás próféta könyve 1,2: Halljátok meg mind, ti, népek, figyeljen a föld, és aki rajta él! Mert az én Uram, az Úr tanúskodik ellenetek, igen, az Úr az ő szent templomából.

Istennek legyen hála, nem ismerem a törvényszéki eljárásokat, csak annyit, amit filmekből lehet látni, az pedig tudjuk, nem a valóság. Azt mégis el tudom képzelni, hogy mennyire fontos, hogy kik vannak jelen egy tárgyaláson, fontos, hogy ki a vádló, ki a védelem ügyvédje, ki hozza meg az ítéletet és nem utolsó sorba, kiket hallgatnak meg tanúként egy ügyben. Sokszor jelent gondot, hogy az egyetlen szemtanú, vagy a legfontosabb adatokat szolgáltató tanú nem szavahihető, ezzel az egész ügy kimenetelét is befolyásolhatja. Valószínű, sokan a földi valóságból, esetleg egyesek tapasztalataikból indulnak ki, amikor úgy gondolják, hogy Isten előtt is lehet érvelni, az életünket, tetteinket ki lehet magyarázni, bizonyos megvilágításban lehet helyezni magatartásunkat, sok mindennel lehet már ma is befolyásolni azt, hogy Isten miként lásson minket, hogyan ítélje meg életünket. Még Jób is erre gondol, amikor szeretne egyszer a Mindenható elé állni, hogy elmondhassa neki álláspontját, kérdezhessen Istentől.

Mikeás próféta azt hirdeti, hogy maga Isten szólal meg, mint vádló, az Ő népe ellen. Ez a kijelentés igen komolyan el kell gondolkasztassa mindazokat, akik hallják az üzenetet. Nem kevésbé minket. A nép bűnei miatt Isten szólal meg Isten, s amikor Ő tanúskodik, akkor semmi nem marad ki, hiszen tetteink mellett ismeri még gondolatainkat is, mindent tud rólunk, semmi nincs rejtve Előtte. Mennyire más az, amikor Jézus Nátánaélt szólítja meg, s elmondja neki, hogy akkor is látta, amikor az nem tudott róla, de amit látott Jézus, az a későbbi tanítvány Isten előtt való elcsendesedése. Istenünk szeret minket, ezért figyelemmel követi életünk minden mozzanatát. Amikor a választott nép bűnt követett el, Isten tanúskodik ellenük. Jézus azt hirdeti, hogy amikor valaki vallást tesz Róla az emberek előtt, Jézus is vallást tesz arról az emberről Isten előtt. Az én életemben mit lát Isten?

2014. július 8. – kedd

Mózes harmadik könyve 19,13: Felebarátodat ne sanyargasd, és ne rabold meg! A napszámos bére ne maradjon nálad másnap reggelig!

Az ember mindig szerette a fontos dolgokat lehetőleg röviden, egyszerűen megfogalmazni, gondoljunk például arra, ahogy Ágoston a keresztyénség lényegét egyetlen, rövid mondatba sűrítette: szeress és tégy, amit akarsz. Ma viszont már sokan azt gondolják, hogy maga a keresztyénség nem is jelent mást, mint egy általánosan jónak tartott viselkedésformát, Isten sem vár el többet gyermekeitől, mint azt, hogy ne tegyenek különösen rossz dolgokat. Az ÚR az ószövetségi néppel szövetséget kötött, és elmondta nekik, hogy mit cselekedjenek, miként éljenek ahhoz, hogy ez a szövetség megmaradjon. Nem csak a közismert tíz parancsot adta útmutatásként, hanem arra is megtanította népét, hogy mit jelentenek azok a parancsok a különböző élethelyzetekben, hogyan kell azok szerint élni a hétköznapiakban. Egyik ilyen „aprópénzre” váltott tanítást olvastuk ma. A „ne lopj” egyszerűen hangzik, sokan mondják is erre, hogy még egy tyúkot sem loptam életemben, így betartom a parancsot. Itt viszont ennél több van, még csak másnap reggelig se maradjon nálad a napszámos bére sem, mondja Isten, s ez igencsak elgondolkasztató. Hiszen éjjel amúgy sem használhatná a napszámos a pénzét, mire való hát ez a sietség? Nem szükséges itt sokat magyarázkodni, lehetőségeket felvetni és elemezni, egyszerűen tedd meg, amit becsülettel, mások javára megtehetsz, s ne élj vissza semmilyen helyzettel, akkor sem, ha lehetséged lenne arra. Isten nem csak azt szeretné, hogy általában jók legyünk, a Neki való engedelmes élet mindennapjaink kicsiny és nagy tetteiben egyaránt nyilvánvaló kell legyen. Amikor pedig valakinek az életében a krisztusi szeretet jelen

van, ez a szeretet a mindennapokban így nyilvánul meg. A szeretet ez által minden törvény betöltése.

2014. július 9. – szerda

A jelenések könyve 19,1: Ezek után hallottam, mintha nagy sokaság hatalmas hangon szólna a mennyben: Halleluja, az üdvösség, a dicsőség és a hatalom a mi Istenünké.

A Szentírás alapján, hitvallásunk szerint valljuk, hogy ez élet után olyan tökéletes boldogságunk lesz, amit szem nem látott, fül nem hallott, ember szíve meg nem gondolt, s azt is hisszük, hogy hit által, kegyelemből mi is ott leszünk, Megváltónkkal ebben a dicsőségben. Sok igazság van az ismert mondásban, mely szerint ha nincs mennyország, a hívők akkor sem veszítenek semmit, de ha van Isten, és igaz a Biblia, akkor a nem hívők komoly bajban lesznek, van tehát ebben logika, de számunkra ez nem elég. A mi üdvösségünk nem ennyire bizonytalan, mi tudjuk, hogy Istenünk minden szava igaz és beteljesedik, ezért kétség nem fér ahhoz, hogy nagy sokaság fogja a mennyben dicsőíteni a magasságos Istent. Olyan nagy ajándék, hogy az ÚR minket is kiválasztott arra, hogy Őt megismerjük, Krisztus megváltását elfogadjuk, higgyünk mindabban, amit az ige által ígér nekünk, és hálaadó szívvel valljuk: ennek a seregnek én is élő tagja vagyok, és mindörökké az maradok. Nagy sokaság dicsőíti az Istent, és mi is tagjai leszünk ennek a sokaságnak. Már ma is ezt mondjuk, ezekre gondolva: Halelujah!

2014. július 10. – csütörtök

A zsoltárok könyve 106,44-45: Mégis rájuk tekintett nyomorúságukban, meghallgatta esedezésüket. Visszaemlékezett a velük kötött szövetségre, nagy szeretettel megkönyörült rajtuk.

Isten négy cselekedetét írja le ez a két vers, mind a négy nagyon fontos, mind a négy Isten csodálatos kegyelméből fakad. Az ÚR népére tekintett, s meglátta nyomorúságukat, meghallotta és meghallgatta könyörgésüket. Megemlékezett arról, hogy ezzel a néppel szövetséget kötött, és könyörületre indult irántuk. Mindez kegyelem, Isten ajándéka, a Szentírásban ezeket az isteni cselekedeteket gyakran olvassuk. Ami különössé teszi ezt a két verset az, ahogyan kezdődik ez a két mondat: mégis. Az előzős versben arról ír a zsoltár, hogy a választott nép önfejű és engedetlen volt, mélyre süllyedt a bűnben. Aztán nincs egy közbeeső vers, ahol bűnbánatról, Isten kereséséről lenne szó, nem a nép miatt cselekszik Isten, hanem önmagáért. Noha mindaz igaz, ami az előzőekben van, noha a nép valójában büntetést, Isten elfordulását érdemelné, Isten mégis, minden emberi logika ellenére ezeket a csodálatos dolgokat cselekedte népével. S hogy mindez igaz, és mennyire csodálatos, annak egyik legjobb bizonyítéka az, hogy saját életemben is ezt tapasztalom. Hosszan lehetne sorolni, mennyi mindennel bántom, bántjuk Istent, mennyi oka lehetne a Mindenhatónak arra, hogy elforduljon tőlem, tőlünk. Mégis, ő nem azt adja, amit érdemlünk, hanem az emberi logika számára érthetetlenül Isten rénk tekint, meghallgat, könyörül rajtunk. Istenem köszönöm, hogy mégis, mégis, mégis...

2014. július 11. – péntek

Pál első levele a korintusiakhoz 15,24: Azután jön a vég, amikor átadja az uralmat az Istennek és Atyának, amikor eltöröl minden fejedelemséget, minden hatalmat és erőt.

Arról gondolkoztat el az ige, hogy mit is jelent a vég számomra. Legtöbben azt gondolják, hogy ha egyszer vége is lesz világunknak, az a mi rövid életünk idején nem következik be, így számunkra nem igazán lényeges ez a kérdés. A mi életünk vége sokkal közelebbinek tűnik, s ezért arra kell igyekezzünk, hogy a földön töltött idő alatt Isten akarata szerint éljünk, kegyelmét elfogadjuk, eljussunk az üdvbizonyosságra. Hogy mi történik majd utánunk, pár évig vagy pár millió évig, az már nem a mi dolgunk. De Isten ígéjében semmi nincs sem véletlenül, sem fölöslegesen, ezért kérdezem, mit is jelent számomra a vég. Ha erre gondolunk, leggyakrabban az elmúlás, pusztulás jut eszünkbe, az, hogy a világ csak erőszakkal, szenvedéssel, fájdalommal múlhat el, s azt kívánjuk, hogy ez ne a mi időnkben következzen be. Amikor a Biblia beszél a végről, nem azt írja le, hogy milyen módon történnek majd az események, erre Péter levelében találunk egy rövid utalást, hanem sokkal inkább arról beszél, ami az emberekkel lesz azután, hogy megszűnik a mostani világ. A vég nem elpusztult városokról, magukat menteni próbáló emberekről szól, hanem Istenről, Akié minden hatalom, és akinek mindenek feletti hatalma akkor teljessé és nyilvánvalóvá lesz. Ez az Isten a mi mennyei, szerető Atyánk, mi Hozzá tartozunk, a mi életünk felett már ma is Ő rendelkezik, s egykoron, örökké Vele leszünk a vég után, az örökkévalóságban.

2014. július 12. – szombat

A zsoltárok könyve 108,2: Kész a szívem arra, Istenem, hogy énekeljek és zengedezzek lelkesen!

Amikor valamiről el lehet mondani azt, hogy készen van, azt jelenti, hogy volt olyan idő, amikor még nem volt készen, aztán valami történt, vagy csak az idő érett meg arra, hogy készen legyen. Dávid szíve kész arra, hogy lelkesen énekeljen Istennek. Gyülekezeteinkből sokszor ez a lelkes éneklés hiányzik, sokkal inkább kényszerű, vontatott és örömtelen a mi éneklésünk. Az ige alapján jó lenne megvizsgálni, hogyan dicsérjük mi Istenünket? Ahhoz, hogy valami kész legyen, szinte mindig fáradozni, munkálkodni kell. Amikor valamilyen célból egy fontos hivatalba megyünk, már előre megfogalmazzuk, mit is fogunk mondani, sokszor arra is figyelünk, hogy milyen külsővel jelenünk meg. Adjon mennyei Atyánk sok olyan közösséget, s ezekben sok olyan alkalmat, amikor kész szívű gyermekei lelkesen dicsőítik Őt.

2014. július 13. – vasárnap

A zsoltárok könyve 25,7: Ifjúkorom vétkeire és bűneimre ne emlékezz! Kegyelmesen gondold rám, mert te jóságos vagy, Uram!

Az úgynevezett fejlett demokráciákban gyakran használt eszköz az ellenfél legyőzésére az ifjúkori dolgok felemlgetése. Ki lehet ütni politikailag egy olyan embert, akiről előkerül egy fénykép, egy felvétel vagy valamilyen bizonyíték arról, hogy fiatalon valamilyen mozgalom tagja volt, vagy erkölcstelen dolgokat tett, olyasmiről nyilatkozott, amit azóta mindenki elítél. Sok olyan közösség van, ahol ez számít, és hiába bizonygatja az esetleg már hatodik évtizedében levő vezető, hogy azok a dolgok harminc-negyven éve történtek, azóta ő maga is

megváltozott, megbánta az akkori tetteit, évtizedek óta becsületesen munkálkodik, nézetei is másak, mégis elveszti támogatóit. Néha az egyházban, a hívők közösségében is előfordul, hogy valaki már évek óta Isten útjain jár, engedelmes életet él, de felemlégetik, hogy azért nem mindig volt ő ilyen, mert jól ismeri mindenki, hogy milyen dolgokat cselekedett valamikor. Dávid nem tagadja, hogy fiatal korában vétkezett, nem állítja, hogy ő mindig tökéletes lett volna, de kéri Isten kegyelmét, és azt, hogy ne emlékezzen az ő ifjúkori vétkeire. Jó nekünk tudni azt, hogy Istenünk megígérte, hogy nem fog emlékezni vétkeinkre, miután megbocsátotta azokat. Amit Isten megbocsátott, azt többé mi se emlegetjük, se a magunk, se a mások életében.

2014. július 14. – hétfő

A példabeszédek könyve 11,13: A rágalmozó titkokat tár fel, de a hűséges lélek leplezi a dolgot.

Isten gyermeke a Lélek vezetése alatt él, így az ÚR az Ő Lelke által tanítja meg nekünk az egyik legfontosabb és legnehezebb dolgot, a különbség tételt. Istenünk vezet minket, gyermekeit abban, hogy megfelelő legyen beszédünkben is, cselekedeteinkben is az, hogy mit, mikor, hogyan. Ha csak az emberi értelemre támaszkodunk, akkor magatartásunkat érzelmeink vezérlik, valamint földi céljaink. Az fogja eldönteni, hogy valamit szükséges feltárni, vagy inkább leplezni kell, hogy mit akarunk elérni, milyen erkölcsi normákat követünk, ki az, akiről valami kiderül vagy sem, milyen következményei lesznek ennek a magunk életében, vagy annak a másik embernek az életében, aki számunkra kedves vagy kevésbé az. Isten gyermekeinek közösségében nem emberi célokat követünk, hanem az Úrnak engedelmeskedünk. Ha bármit tudunk, látunk, ismerünk valakiről, nem élünk vissza ezzel a tudással, hanem az Úrtól jövő bölcsességgel tudunk hallgatni, amikor az igazság feltárása nem használna senkinek épülésére, csak szükségtelen feszültséget, zavart okozna. Azt is tudjuk, hogy vannak helyzetek, amikor nem leplezni, hanem a közösség elé kell hozni valamit. Ezért ismételtén az a mi első feladatunk, hogy Istentől kérjünk világosságot, értelmet, hogy megkülönböztessük a dolgokat, általunk munkálkodjon az Ő Lelke a gyülekezet békessége, épülése érdekében.

2014. július 15. – kedd

Máté evangéliuma 6,33: Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásként megadatik majd nektek.

Az ige első hallásra azt üzeni, hogy törekvéseink sorrendjében az első helyen a lelki dolgok kell legyenek, azután a földiek. Azt halljuk ki belőle, hogy Isten dolgaival, az Ő akaratával, az imádsággal, lelki dolgokkal foglalkozzunk, ezek legyenek a fontosabbak, de nyilván, hogy a mindennapiért is küzdeni kell, ezeket is keressük a lelkiek után. Jézus azonban nem emberileg logikusan fogalmazza meg az üzenetet, nem azt mondja, hogy az első után következik a második, hanem azt, hogy a földiek ráadásként adódnak. Akkor is, ha megdolgozunk a mindennapiért, az mégis Isten ajándéka, gondviselése. És nem is úgy általánosan mondja az ÚR, hogy foglalkozzatok valamilyen lelki dolgokkal, hanem azt kéri, hogy keressük Isten országát. A keresés fáradságot, törekvést jelent, s kérdezem magamtól, vajon ténylegesen első életemben az ÚR országának keresése? Milyen sokszor gondolkodom, érdeklődök, kutatok jó

megoldásért valamilyen földi döntéshez. Amikor gyermekeim kellett iskolát válasszanak, mennyit kerestem, hogy a legmegfelelőbb intézménybe írathassam be. A legkisebb dolgokban is megkérdem, vásárlás előtt, milyen minőségű az árú, milyen körülmények között, hogyan kell használni. Ezek után mit is jelent az, hogy keresem Isten országát? Kutatom vajon, hogy hol van jelen Isten, mi az Ő akarata életem minden napján? Azzal fekszem és azzal kelek, hogy mi az Ő akarata? Vagy sokkal inkább az anyagiakra és a földiekre gondolok? Ma nagyon is nekem szól az ÚR Jézus üzenete, életemben sokkal nagyobb hangsúlyt kell fektessek a Vele való közösségre, az Isten akaratának megértésére és követésére. Keresd Isten gyermeke az Isten országát, az Ő igazságát!

2014. július 16. – szerda

Pál levele az efézusiakhoz 1,18: Világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok, milyen reménységre hívott el titeket, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között.

Egyfelől az emberi képzeletünk korlátolt volta, másrészt pedig az Isten gyermekeinek a kicsiny meggyőző ereje az oka annak, hogy mondjuk ugyan, hogy a mennyországban tökéletes boldogágunk lesz, de abból nagyon keveset képzelünk el. Mentségünkre szoktuk felhozni még az apostol szavait, aki arról beszél, hogy nem lett nyilvánvalóvá még, hogy milyenek leszünk, csak azt tudjuk, hogy hasonlóak leszünk Isten Fiához. Márpedig az örökségnek sokkal kevésbé tud örvendezni az, aki el sem képzei, hogy az milyen is lehet. A Biblia utolsó könyvének leírása bizonyára az akkor ismert legértékesebb és legóhajtottabb kincseket sorolja fel, mint Isten városának utcáit, kapuit, elemeit, ezekkel hirdetve, hogy ott minden a legtökéletesebb lesz majd. Örvendeztesse az ÚR lelkünket azzal, hogy lelki látásban részesít minket, abból a dicsőségből, amit nekünk készített jelentsen ki nekünk egy keveset, hogy reménységünk egyre erősebb legyen, az Isten országa iránti vágyakozásunk szilárdítsa meg a Neki való engedelmisségünket.

2014. július 17. – csütörtök

Pál levele a rómaiakhoz 8,34: Ki ítélne kárhozatra? Hiszen Krisztus Jézus az, aki meghalt, sőt feltámadt, aki Isten jobbán van, és esedezik is értünk.

A földi bíróságokon mindenki esküt tesz, hogy az igazat fogja mondani, mégis, nagyon sokszor hamis vallomások hangzanak el, egymással teljesen ellentétes nyilatkozatok között kell megkeresni, hogy mi is történt valójában. Az élő Isten előtt is ellentétes állítások fogalmazódnak meg, ezek azonban egyszerre igazak. Azt állítja rólunk a vádoló, hogy mi ne engedelmeskedtünk Isten akaratának, sok bűnt követtünk el, és nem vagyunk méltók Isten országára, és bizonyos értelemben ez az állítás igaz. Azért csak bizonyos értelemben, mert nem veszi figyelembe azt, amit Krisztus elvégzett értünk és helyettünk. Olyan ez az állítás, mintha a bíróságon vádolnának valakit, hogy letaposta autójával a szomszéd virágait, ami igaz lenne, azzal a kiegészítéssel, hogy azóta kétszer annyi virágot vásárolt és ültetett azok helyébe. Azaz bőségesen meg lett fizetve a kár. Isten előtt a mi URunk a vádolóval teljesen ellentétes állítást képvisel, mikor azt mondja, hogy mi igazak vagyunk, szent életet élünk és Isten akaratát mindenben betartjuk. Ha az előbbi példánál maradunk, a bíró felmenti a vádlottat, mert nem csak azt tudja, hogy az milyen kárt okozott, hanem Ő maga fizette meg az új virágokat meg a

munkásokat, akik elültették azokat, így bizonyosan tudja, hogy „az ügy” rendezve van. Ki ítélné el Isten gyermekeit? Egyedül Isten kezében van az ítélet, de Ő ezt a hatalmat Fiának adta, annak a Krisztusnak, aki maga hordozta el bűneik büntetését. Ezért mi megigazítottak vagyunk a hatalmas Isten előtt. És szabadok arra, hogy többé ne vétkezzünk.

2014. július 18. – péntek

Ézsaiás próféta könyve 44,6: Ezt mondja az Úr, Izráel királya és megváltója, a Seregek Ura: Én vagyok az első és az utolsó, rajtam kívül nincs isten.

A próféta ezt a kijelentést abban a korban hirdeti, amikor a zsidó népen kívül aligha hitte volna bárki is azt, hogy egyetlen Isten létezik, sokkal inkább az volt az általánosan elterjedt hit, hogy sok isten van, s mindeniknek meg kell nyerni a jóindulatát. Ha mai értelemben vett demokrácia létezett volna abban a korban, 99 az 1 arányban megszavazták volna, hogy az egy Istenben való hit az téves. Az ÚR az Ő népének viszont kijelenti azt, hogy rajta kívül nincs más isten, ami azt jelenti, hogy nem is kell más isteneket imádni, sem ajándékokkal vagy szertartásokkal azok jóindulatát keresni, de nem is kell azok hatalmától félni, mert nem létezik más hatalom, csak az egyedül igaz Istené. Ezt a gondolatot érdemes a mai napon is komolyan venni, nincs más isten, egyedül a mi URunk Jézus Krisztus Atyja. Nem is kell tehát más helyeken keresni a segítséget, gondviselést, megtartást, és nem is kell tartanunk semmiféle gonosz akarattól, mert a hatalom és erő az egy igaz Istennél van. Az apostol azt mondja, ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk. Egy sok nehézséget látott, szenvedést ismerő idős asszony mondta, ha Isten igéje szól, akkor mindenem megvan. Más isten nincs, az egy igaz Isten pedig kijelenti magát, s a mai napon is elkíséri életünket.

2014. július 19. – szombat

Jeremiás próféta könyve 2,29: Miért pereltek velem? Hiszen ti hagytatok el hűtlenül - így szól az Úr.

Érdekes, furcsa, vagy inkább szomorú az, hogy az ember minél többet tud, értelmével minél többet megismer és megmagyaráz, annál inkább hisz és számol életében olyasmivel, ami nem magyarázható meg értelmes módon. Egyetlen példát említsünk, egyre jobban megismeri az ember az őt körülvevő világot, s ez az ismeret sokakat arra indított, hogy megkérdőjelezzék, vagy tagadják Isten létezését, hiszen, mondták, nincs semmi természetfeletti, mindennek oka és magyarázata van. Ugyanez az ember viszont egyre több természetfeletti dolog, jelenség miatt megtelt aggodalommal, csillagképek állásában látja megírva sorság, démoni erők hatalma miatt retteg. Ugyanennyire értelmetlen, megmagyarázhatatlan az, hogy amikor valakitől elfordul az ember, megszakítja a kapcsolatot, utána hogyan panaszkodhat arra, hogy nem kapott segítséget, egyedül maradt harcaiban. Elnézést a példaért, de ha valaki szándékosan felhajt az autópályán a szembe jövő sávra, mindenki ámuldozik majd, ha arra panaszkodik, hogy milyen nagy veszélynek volt kitéve az élete, alig tudta elkerülni a balesetet. Szinte szó szerint fogja hallani mindenkitől ugyanazt, miért mentél szembe a forgalommal? Ha a helyes irányba haladsz, mindez nem történik meg. Mielőtt panaszkodni kezdenénk a sok veszély, nehézség, próba miatt, mielőtt Istennel perelnénk, kérdezzük meg önmagunkat, vajon a jó sávon halad az életünk?

2014. július 20. – vasárnap

A zsidókhoz írt levél 12,1: Ezért tehát mi is, akiket a bizonyágtevőknek ekkora fellege vesz körül, tegyünk le minden ránk nehezedő terhet és a bennünket megkönyékező bűnt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát.

Megy az úgy is. Nem fog épp velem megtörténni. Én megoldom. Ismerős mondatok ezek, sajnos, túl gyakran halljuk, s néha magunk is idézzük őket. Pedig azt is tudjuk, hogy a tények ezek ellen szólnak, a tapasztalat is az ellentétes irányba mutat. Ha valaki szaladni akar, vagy szaladni szükséges, akkor jobban halad, ha nincs poggyásza, amikor valamit cipelni is kell, biztos, hogy nem lesz meg ugyanaz az eredmény, mint anélkül. Ha messzebb levő célba kell elérni, sokszor döntő lehet az, hogy túl sok a teher, s nem bírunk a célig szaladni, de még menni sem. Szinte meg lehet sértődni, annyira egyértelmű dolgok ezek, még a gyermekek is tudják, mondhatnánk, de a lelki életünkben mégsem vesszük figyelembe. Sok ember a lelki életben is a bevezetőben idézett mondatokat ismétli, s az ilyen magatartás miatt nem halad a lelki növekedésben. Aztán egy idő után már le is mondanak a célról, mivel látják, hogy a terűvel együtt az elérhetetlen. Mindenki maga bontsa le az ige üzenetét a saját mindennapi életére, s gondolja át, mennyi minden van, ami esetleg kicsinek, jelentéktelennek tűnik, de együttesen túl nagy tehernek bizonyulnak ezek, s nem haladunk miattuk előre a hit útján. Amit pedig Isten világossá tesz, mint ilyen, arra ugyancsak Tőle kérjünk erőt, elszántságot, hogy tudjuk azt letenni, elhagyni, megtagadni. Boldog tapasztalat követi az ilyen lépést, magunk is csodálkozva észleljük majd, hogy milyen könnyűvé válik az engedelmesség, az előre haladás.

2014. július 21. – hétfő

A zsoltárok könyve 77,3: Nyomorúságom idején az Úrhoz folyamodom, kezem éjjel is kitárom feléje lankadatlanul, de lelkem nem tud megvigasztalódni.

Vannak, akik vitatják a művészet jelenlétét a vallásban, nem tisztünk erről itt véleményt nyilvánítani. Abban azért egyetértés van, hogy a költészet, zene, festőművészet és sok más ága a művészi lehetőségeknek sokszor ki tudja fejezni azt, amit belül érzünk, de nem tudjuk azt sem szavainkkal, sem más eszközökkel kifejezni. Egy zenemű hallgatásakor, egy vers olvasásakor érezzük néha, hogy saját szívünk rezdülései fogalmazódnak meg, s nyilvánvalóvá válik, nem vagyunk egyedül, valaki ugyanúgy érez, gondolkodik, mint mi, és mindezt még tovább is tudja adni, megfelelően meg tudja fogalmazni. Ha pedig egy valaki az emberek közül, akit mi költőnek, írónak, zeneszerzőnek, festőnek, bármim másnak nevezünk, ismeri és ki is tudja fejezni azt, ami szívünkben- lelkünkben van, sokkal inkább ismeri és megérti mindazt az a Teremtő, aki a művészt is, minket is alkotott. Érdemes tehát Előtte, a mi teremtető Istenünk előtt megnyitni szívünket, nyomorúságunkban Hozzá kiáltani, s azt is Neki mondani el, ha nem találjuk a vigaszt, erőt, reménységet. *Kiáltásom halld meg, Isten!*

2014. július 22. – kedd

A zsoltárok könyve 103,14: Hiszen tudja, hogyan formált, emlékszik rá, hogy porból lettünk.

A kisgyermek sokszor szeretne megtenni erejét, képességét meghaladó dolgokat, de bármennyire is akarja, s meg van arról győződve, hogy neki az sikerül, néha nem tudja teljesíteni saját elvárása szerint a feladatot. Szülei azonban ismerik őt, s nem kérnek olyat, amit ne tudna megtenni. Mint jó szülők, mindig egy fokkal kevesebbet kérnek, mint amire képes gyermekük, s mégis, egyre többet, így segítve őt a fejlődésben. A gyermek lehet, hogy meg sem értené, s ha valamennyire mégis, akkor tiltakozna ellene, ha azt állítaná valaki, hogy jobban ismerik őt szülei, mint ő saját magát. A zsoltár azt állítja, hogy Isten tudja, hogy mi porból vagyunk. Mi ez ellen gyermeki módon tiltakozunk, azt állítjuk, s nem kis erőfeszítéssel igyekszünk be is bizonyítani, hogy mi erősek, kitartóak, teherbírók vagyunk, sok mindenre képesek vagyunk, még Istennek is meg akarjuk mutatni, hogy tévedett velünk kapcsolatban. Próbálja csak meg valaki egyszer meggyőzni beszélgető társát arról, hogy az képes lenne bármilyen nagy gonosztságot elkövetni. Biztos, hogy erős tiltakozás lesz a válasz, aztán gondolkodjanak együtt, hogy miért is imádkozzuk Erdélyben minden vasárnap ezt a templomban. Ismerjük magunkat? El tudjuk azt fogadni, hogy Isten jobban ismer minket önmaguknál is? Az, hogy az ÚR emlékezik arra, hogy kik vagyunk, milyenek vagyunk, és mire vagyunk képesek, az nagy vigasztalás. Hiszen ebből bizonyosságot nyerek afelől, hogy Ő nem tesz nagyobb terhet vállaimra annál, mit elhordozhatok, nem késik az Ő segítsége, amikor valóban erőm határához érkezem. A gyermek tudja, hogy ha valamit nem sikerül megtenni, akkor két dolog történhet. Ha az fontos, amit tenni akart, szülei segítségére sietnek, ha viszont nem tennék, akkor bizonyára nem kell tovább próbálkozni. Ilyen gyermeki bizodalmat adjon Istenünk a mi szívünkbe is.

2014. július 23. – szerda

János első levele 1,8: Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság.

De hát önmagát senki nem csalja meg – válaszolhatnánk első olvasás után az ígére. Valóban nem, legalábbis a vásárban, mindenki igyekszik a lehető legjobb alkut kötni önmagára nézve. De az élet sok területén hajlamosak vagyunk magunkat becsapni, mégpedig tudatosan. Ha meg kellene ezt magyarázzuk, nincs rá értelmes magyarázatunk, mégis megteesszük. A legnagyobb kárt azonban azzal tesszük, önmagunk ellen, hogy elhitetjük magunkkal, nincs gond a bűneinkkel. Sok féle magyarázatot szoktunk ehhez segítségül hívni. Van, aki rögtön másokra hivatkozik, akiről kiderült, milyen rettenetes dolgokat tettek, hozzájuk képes szinte szenteknek számítunk. Mások Isten irgalmasságára hivatkoznak, bizonyára jó az ÚR, s ha van is vétkem, azt megbocsátja. Van, aki halogatja, s nem akar foglalkozni a kérdéssel, talán majd idős korában ráér, gondolja. Ismét mások azzal nyugtatják magukat, hogy van ugyan bűn, de sok jót is tettek, annak is számítani kell. Van, aki azért nyugodt, mert a templomban időnként elmondja a bűnvalló imádságot, sőt, még úrvacsorával is szokott élni, ott pedig elhangzik a bűnöktől való feloldozás. Sok módja lehet még annak, hogy ne akarjunk szembe nézni bűnös állapotunkkal, mindenikre azt mondja az ige, hogy megcsaljuk vele önmagunkat. Talán ideje lenne Isten segítségét kérni, hogy nagyon őszintén megvizsgáljuk, az ige világosságában saját életünket, s ha azt látjuk, hogy sokáig becsaptuk magunkat, akkor keressük az ÚR vezetését, hogy mit cselekedjünk. Lehet, hogy a következő igeversssel kellene kezdeni.

2014. július 24. – csütörtök

**A krónikák második könyve 30,8: Ne legyetek tehát olyan nyakasok, mint atyáitok!
Adjatok kezet az Úrnak, és jöjjetek el szentélyébe, amelyet örökre megszentelt!**

Azért van olyan sok bibliai értelmezés, olyan sok vallás, többek között, mert önkényesen értelmezik emberek az Írásokat, gyakran kiragadva egy passzust, a többi ehhez kapcsolódó igehelyet mellőzve. Ha csak annyit hallunk meg a mai igéből, hogy ne legyünk keménynyakúak, akkor erre egész teológiai gondolkodást, irányzatot lehet építeni, ahogyan építenek is némelyek. Azzal érvelve, hogy az Írásban van, ne legyünk keménynyakúak, mindenben az ellenkezőjét vallják és gyakorolják, így születik meg a teljes tolerancia, mindennek feltétlen elfogadása, az a fajta sokszínűség, melyen áldás sincs, a Biblia teljes üzenetével is ellentétes. A reformáció után azért nevezték keménynyakúaknak a reformátusokat, mert nagyon szigorúan léptek fel mindazzal szemben, amit a Biblia bűnnek nevez, vagy amit annak alapján ők Isten akarátával ellenkezőnek ítélték. A krónikák könyve azonban nem azokról szól, akik szigorúan elleneznek és ellenállnak minden bűnnek, hanem azokról, akik Isten hívásának állnak ellen. A kettő összefügg, csak igeien kell azt értelmezzük. Akik minden „nyakasságot”, szigorúságot elvetnek a bűnnel kapcsolatban, azok ezzel is Istennek állnak ellen. Az ige azt kéri, hogy Isten hívásának ne álljunk ellene, Ő minket saját szentélyébe, szentségének közösségébe hív, a Neki való engedelmisségben akar megáldani, megszentelni. *Jöjj szent közelébe!*

2014. július 25. – péntek

Máté evangéliuma 25,45: Akkor így felel nekik: Bizony mondom nektek, valahányszor nem tettétek meg ezeket eggyel a legkisebbek közül, velem nem tettétek meg.

Ha ezt az ígét mindig szem előtt tartanánk, sok minden változna meg mindennapjainkban. Amikor valaki stoppol az útszélen, egyre ritkábban állok meg, hogy felvegyem, arra hivatkozva, hogy sietek, vettem már fel olyat, aki részeg volt, vagy még olyat is, aki mosdatlan. Ha viszont az jutna eszembe, hogy a legkisebb is Jézust képviselheti, bizonyára másként ítélném meg, hogy felvegyem-e. Ha valaki segítségre szorul, kisebb avagy nagyobb pénzösszeggel, kevesebb vagy talán több időt igényelne a segítség, esetleg fáradságomba kerülne az, akkor emberi természetem Isten akarátával sokszor ellenkezik. Lelkiismeretem megszólal, hogy segíteni kellene, értelmem sokszor ellenkezik, magyarázkodik. Van elég dolgom magamnak is, időm sincs rá, hasznosabbra is fordíthatom erőm. Még ilyen gondolatok is előjönnek, hogy nem tartozom annak a embernek, nem is fogja meghálálni, a maga hibájából került oda, hogy segítségre szorul, vannak rokonai, barátai, azok jobban segíthetnének. Ismét a mai ige: kehet, hogy vissza nem térő alkalmat hagyunk ki, s majd azon a napon megemlíti Megváltónk, hogy mit tehattunk volna Vele, Érte, de nem tettük. Nem hiszem, hogy a ló másik oldalára kellene essünk, s bárki is legyen az útszélen, kötelezően fel kell vegyük, nem hiszem, hogy minden rászorulóknak tudnánk segíteni, s biztosan van, amikor nem is kell. Az ÚR adjon bölcsességet, lelki világosságot, hogy meglássuk, mikor szolgálhatunk az Ő Nevében, azzal az indulattal, mellyel Ő szolgált nekünk, értünk.

2014. július 26. – szombat

A zsoltárok könyve 42,7: Istenem, elcsügged a lelkem, azért terád gondolok.

Pál apostol írja, hogy nem csüggedünk, s amikor levelét olvassuk, teljesen egyet értünk vele. Vannak a keresztyén ember életében is próbák, nehézségek, harcok, de mi Istenre tekintünk, ezért nem adjuk fel a küzdelmet, hanem Megváltónkkal együtt leszünk győztesek, bármi is jönne, nem csüggedünk. Vannak keresztyének, és vannak olyan közösségek, ahol ez a jelmondat, hívó ember nem csügged. Ők mindig derűsek, mindig biztosak a győzelemben, nyoma sincs életükben aggodalomnak, bizonytalanságnak. Néha szinte irigyeljük azokat, akiknek ez sikerül, s vádolva tekintünk önmagunkra, mert nem vagyunk mi is olyanok, mint a nem csüggedők. Csak ne lenne néha olyan érzésünk, hogy erőltetett a mosoly, sok minden került a szőnyeg alá ahhoz, hogy mindig mosoly lehessen az arcon. Végképp mi sem csüggedünk el, tudjuk, hogy bármi érne is minket, az csak erre az életre szól, s Istennél való örökségünket senki nem veheti el. A rövid földi hetven- nyolcvan esztendő mégis néha hosszú percekből és órákból áll, amikor szenvedés, kudarc, veszteség éri az életünket, amikor emberileg elvesz minden remény és tudjuk, hogy Istennek semmi nem lehetetlen, de azt is, hogy Ő engedhet további szenvedést is. Néha elcsügged a lelkem, s milyen jó, hogy van ez a zsoldár, milyen jó, hogy nem kell azt gondoljam, csüggedéssel egyedül vagyok, s ez a legnagyobb hitetlenség, hogy csüggedek. A zsoldáríró is elcsüggedt, a próféták is megkeseredtek, az apostolok is féltek, de mindezek a csüggedésükkel Isten elé jöttek. Erre bíztat ma engem is az ige. Ha elcsügged lelkem, mert nem tagadhatom, hogy ez néha bekövetkezik, ne maradjak gondolataimmal vízszintes síkon, hanem Istenre tekintsek, az Ő segítségét kérem, és Benne bízzak. Előttem állok, amint vagyok, de ma Rád tekintek, URam.

2014. július 27. – vasárnap

A példabeszédek könyve 10,2: Nem használnak a bűnnel szerzett kincsek, de az igazság megment a haláltól.

Három állítást teszünk, mielőtt valamelyiket elleneznénk, szánjunk rá pár percet, hogy őszintén elgondolkozzunk, miért is tartjuk igaznak vagy valótlanak ezeket. Az első állítás az, hogy a mai világban az emberek törekvésének, fáradozásának legnagyobb része a pénz szerzését célozza meg. Nyilván lehet ezt szépen is találni, beszélünk mindennapi szükségéről, arról, hogy a mai világban nem lehetünk meg bizonyos modern eszközök nélkül, s a munkánkat is jobban végezzük, az életünk is kiegyensúlyozottabb, ha évente legalább egyszer elmegyünk nyaralni, s nem is akárhova. Mindez igaz, ahogyan az is, hogy a pénz mozgatja a politikát, sportot, közéletet és sok ember mindennapjait. A második állítás az, hogy a hitélethez is szükségünk van pénzre. Ahhoz, hogy közösségben imádkozhassunk, dicséreteket énekelhessünk, szükségünk van egy helyiségre, aminek van építési és fenntartási költsége. A könyvkiadás pénzbe kerül, nem beszélve arról, hogy a misszió Krisztus parancsa szerinti végzéséhez is szükségünk van arra a pohár vízre és arra a felsőruhára, amit a rászorulóknak adhatunk. A harmadik állítással fogunk leginkább ellenkezni, de ezt is gondoljuk át őszintén: a pénzszerzés tisztaságát, módját a keresztyén közösségekben egyre alacsonyabb mércével is elfogadjuk. A cél szentesíti az eszközt alapján egyre kevésbé számít, hogy honnan származik a pénz, elméletileg olyan is lehet, hogy valaki, aki nagy nyereségre tett szert tisztességtelen úton, ezzel próbálja lelkiismeretét nyugtatni, hogy valamennyit az egyháznak ajándékozik, mi pedig örömmel fogadjuk. Ugyanez nem csak a keresztyén közösség anyagi helyzetére igaz, hanem személyes életünkben is hajlamosak vagyunk fontosabbnak tartani azt, hogy legyen miből fedezni a kiadásainkat, mintsem azon gondolkodni, hogy honnan is származik a

bevételünk. A bűnnel szerzett kincs nem használnak. Mindaz, amire szükségünk van és használ, az ma is mennyei Atyánk gondviseléséből van.

2014. július 28. – hétfő

A zsidókhöz írt levél 4,9: A szombati nyugalom tehát még ezután vár Isten népére.

Isten ószövetségi népének megvolt a szombati előírása. Minden hetedik nap sabbát, szombati nyugalom, amikor semmi dolgot nem tehetett sem ember sem állat, de még a jövény sem. Ezen kívül minden hetedik év szombatév, amikor a törvény előírta, hogy a szántóföldet is hagyják nyugodni, ne legyen szántás, vetés, hanem pihenjen minden. A hétszer hetedik esztendő pedig a teljes újrakezdés lehetősége volt, hiszen ekkor minden adósságot elengedtek, minden szolgát szabaddá tettek, mindenki újat kezdetett megnyugodva, békességgel. Hogy mindez megtörtént-e? Nincs leírás a Bibliában az elengedés évének megtartásáról, de még a hetedik esztendőről sem, hogy akkor hogyan gondoskodott Isten az Ő népéről annak ellenére, hogy nem vetettek és nem arattak. A szombati nap megtartásáról is az Írásban inkább a feddés olvasható amiatt, hogy nem tartották azt úgy, hogy kedves lett volna Isten előtt, csak külsőségekben igyekeztek a törvény betartására. Jézus Krisztus azt hirdette, hogy Ő betöltötte a törvényt, és a szombat van az emberért, nem az ember a szombatért, azaz nem a látszatra kell törekedni, hanem a lehetőséggel élni az áldások elfogadásáért. A keresztyén egyház nem szombatot ünnepel, hanem az ÚR napját, vasárnapot. Ez nem azonos a nyugalom napjával, noha akkor, amikor Istenre tekintünk, amikor Őt imadjuk a közösségben, azon a napon kevesebb munkát végzünk. Az ÚR szombatja azonban nem pihenést jelent, nem is azt, hogy kényszerítjük magunkat a széken ülni, miközben minden gondolatunk azon jár, hogy mit is kell elvégezzünk. A sabbát nyugalma első sorban Isten közösségében történik, lelki békességet, felüdülést jelent, mindazt, ami Istentől származik, a Vele való közösségben fogadható el és az életet szolgálja. Erről is csak tükör általi homályos ismeretünk van, de hitünkkel elfogadva Isten ígérését várakozásunk reménnyel történik, vágyakozással arra a nyugalomra, amit az ÚR elkészített övéinek.

2014. július 29. – kedd

Zakariás próféta könyve 7,10: Az özvegyet és az árvát, a jövényt és a nincstelent ne sanyargassatok.

Amikor először olvastam azt a mondatot, hogy az ember azért tesz rosszat, mert teheti, tiltakoztam. Az nem lehet, hogy valaki minden ok nélkül rosszat tegyen, gondoltam. Kinek jutna eszébe sanyargatni az özvegyet, az árvát, hiszen mindenki sajnálja őket, ha lehet, segítségükre siet, hiszen nekik nehezebb az életük másoknál. Először a Krisztussal gúnyolódó katonákról olvastam, hogy semmi okuk nem volt Jézussal azt tenni, mit tettek, hiszen nem is ismerték őt, mégis, csúfolták, leköpték, megverték, csak azért, mert mindezt büntetlenül megtehették. Aztán láttam olyan fiatalokat, akikről sok szépet és jót lehetett elmondani, de alkalmuk adódott egy fogyatékos gúnyolódni, és hamar bekapcsolódtak azok társaságába, akikről az első zsoltár beszél, hogy az ő székekre ne üljön, aki boldog ember akar lenni. Szinte hihetetlen volt hallani, hogy miután meghalt a férfi egy családban, hányan és hányféleképpen próbálták a piaci értékek terén még tapasztalatlan özvegy javait, állatait nagy jóindulattal megvenni, fele áron. Aztán sok más példa után eljutottam saját szívemhez, s nem kis

megdöbbenéssel kellett elismerjem, hogy különbséget teszek a hozzáállásomban, a segítő készségben azok között, akik esetleg vissza tudják és vissza fogják fizetni a segítséget, és azok között, akiknek erre nincs módjuk. Nem gondoltam volna, de igaz, hogy hajlandó vagyok minden gonoszra, ahogy a reformátor fogalmazott imájában, hajlandó vagyok visszaélni helyzetemmel, lehetőségeimmel. Olyan jó, hogy ezen igék által az ÚR megállít, helyreigazítja lelkületem, hozzáállásom, figyelmeztet a krisztusi indulatra. URunk, szent Fiad indulatát erősítsd bennünk.

2014. július 30. – szerda

János evangéliuma 5,44: Hogyan tudnátok hinni ti, akik egymástól fogadtok el dicsőséget, de azt a dicsőséget, amely az egy Istentől van, nem keresitek?

Már kisgyermekkorunkban is vágytunk az elfogadásra, a dicséretre, akkor még főként szüleinktől, oktatóinktól. Később már megtanultuk leplezni érzéseinket, vágyainkat, nem mutattuk ki, mennyire vágyunk ezekre, s mennyire örvendünk, ha megkapjuk családunktól, munkatársainktól a dicséretet. Pedig nem baj és nem bűn az, ha megdicsérnek tetteinkért, magatartásunkért, amennyiben az ne vezet önteltséghez. Megváltónk is arról beszél az utolsó ítéletről szóló példázatában, hogy azon a napon azt mondja majd a jobb keze felől állóknak, hogy jól vagyon jó és hű szolgám. A feszültség ott kezdődik, hogy mi olyan időben élünk, amikor lehetetlen csak istenfélő emberek között lenni, munkahelyen, lakóhelyen, mindenütt körülvesznek olyanok is, akiknek más az értékrendjük, mint Isten gyermekeinek. Azt, amiért Isten azt mondja, hogy jól van, a mai világ bárgyúságnak, együgyűségnek, gyengeségnek tartja, kigúnyolja és megveti. Amit pedig Isten nevez bűnnek, azt sokszor hirdeti és elvárja a világ, azért jár gyakran dicséret. Nekünk pedig szüntelen döntenünk kell, hogy Isten akarata szerint vagy a világ elvárása szerint akarunk élni. Vállaljuk az ÚR akaratát, annak következményeivel együtt, tudva, hogy megtörténhet az is, hogy sokáig lesz majd hátrányunk az Istenhez való hűség miatt, vagy fontosabb a pillanatnyi cél, s hajlandók vagyunk azért lemondani az igének való engedelmisségről is. Ha ez utóbbit tesszük, azt mondja az ÚR, hogy hinni sem tudunk többé, a hit elhagyását jelenti az emberi dicsőség keresése, Isten akarata, dicsérete helyett. Tudom, mit kell tennem, hogy az emberek megdicsérjenek, és ismerem Isten akaratát is. Adj, URam erőt, hitet, hogy mindenkor jól döntsek.

2014. július 31. – csütörtök

Habakuk próféta könyve 2,20: Az Úr azonban ott van szent templomában: csendesedjék el előtte az egész föld!

Kisiskolások játszanak az udvaron, a játék fölött összevesznek, egymással hangosan beszélnek, egymás szavába vágunk, már-már tettelegességgig fajul a dolog, amikor megjelenik közöttük az igazgató. Hirtelen csend lesz, mert az a valaki van jelen, akinek hatalmába áll a minősítést beírni az ellenőrzőbe, s nem kíváncsi magaviseletből rosszul állni. Félelemből a hatalom előtt csend lesz. Korházi váróteremben elfojtott hangon, de annál hevesebben folyik a vita, mindenki a vétkeket keresi, amiért a szeretett személy most súlyos műtét alá került. A vélemények itt sem egyeznek, a vádak hamar megfogannak, s nem marad el szinte egyetlen jelenlevő szájából sem a szokásos „én megmondtam, hogy nem kellett volna...”, „én tudtam, hogy baj lesz, de nem hallgattatok rám”, és az ehhez hasonló megjegyzések. Egyszerre,

mintegy parancsszóra mindenki elhallgat, mert megjelent az orvos, aki a műtétet végezte, az ő szavai a következő pillanatokban az életet vagy a halált fogják hirdetni. Minden önigazolás, vádaskodás szükségtelen, most annak szava fontos, aki tudásával és odaadásával az életért küzdött. Ma már számolni sem tudja az ember, mennyi vallás és ezzel együtt hány féle istenkeresés létezik. Naponta születnek újabbak. Mindenik hirdeti a maga igazát, ahogyan azt Megváltónk megjövendőlte, azzal hívogatják az embereket, hogy náluk van a Krisztus, ők ismerik a megváltás útját. Addig lehet „zajongani”, míg nincs jelen az igazgató, a főorvos. Ha mindenki számon tartaná, hogy Isten szüntelen jelen van, nem lenne ilyen nagy a zaj. Tudatosítanunk kellene: Isten jelen van, csendesedjünk el Előtte, hagyjunk fel a magunk igazának keresésével, a mások elleni harcainkkal, s együtt figyeljünk Arra, aki hatalommal, de ugyanakkor irgalommal hívogat minket.